

[Ragnhild Andersen.]

få tilslutning hertil fra folketingets øvrige partier. I fjor lykkedes det dog pr. 1. april at få hævet beløbene noget, hvad der blev hilst med stor glæde af alle enligt stillede mødre i vort land, og hilst som et tegn på, at der nu ville komme yderligere forhøjelser, muligvis helt bortfald af de, tør jeg godt sige, forhadte indtægtsgrænser. Til mødrenes store sorg opdager de nu, når de i disse dage henvender sig for at få deres bidrag udlagt på de offentlige kontorer, at dette er blevet yderligere vanskeliggjort på grund af de ændrede indtægtsbestemmelser.

I årevis har der været talt og skrevet om den enlige moders problemer, den enlige moders kriser og vanskeligheder, smukke og forstående taler er holdt i det høje folketing og udenfor dette høje ting. Ingen politiske partier har undladt at erklære, at overfor de enlige mødre havde alle stor forståelse og var alle rede til at hjælpe. Jeg står her med to publikationer, der er udsendt i de senere år, om den enlige moders krise og de enlige mødres problemer. Disse publikationer bygger på langvarige undersøgelser og bekostelige undersøgelser foretaget med offentlig støtte. Jeg kunne have taget flere med, bl. a. en stor undersøgelse, som Aarhus kommune har foranstaltet. Alle disse undersøgelser belyser og beskriver, hvilken fortvivlet kamp de enlige mødre fører for at sikre deres børn hjælp, så de ikke skal føle savnet af en fader, og for at de kan give deres børn samme uddannelsesmuligheder som andre børn, der har en fader i hjemmet.

Alle disse publikationer stiller forslag om forbedringer. Denne bog er fra 1947 og hedder „De enlige mødres krise“. Lederen af mødrehjælpen, fru Vera Skalts, foreslår heri bl. a., at indtægtsgrænserne bortfalder eller i hvert fald betydeligt forhøjes. Den anden er en betænkning fra 1953 fra en kommission nedsat af Danske Kvinders Nationalråd, den fornemste kvindeorganisation, vi har herhjemme, og den største, og af Dansk Kvindesamfund. Kommissionen erklærer enstemmigt, at enlige mødre har betydeligt lavere indtægter end andre forsørgere, at deres boligforhold er ringere, at de har en stor arbejdsbyrde og mange bekymringer, og at deres børn har ringere uddannelsesmuligheder end andre børn.

Kommissionen oplyser, at når de enlige mødre udtalte sig om ønsker om forbedring af deres stilling, var det hyppigste ønske større bidrag og sikkerhed for at få bidragene. Kommissionen foreslår, at indtægtsgrænserne ophæves. Denne kommissionsbetænkning er underskrevet af en så prominent kvinde som et medlem af den høje regering, handelsminister fru Lis Groes, foruden af andre fremtrædende kvinder.

Når der nu i årevis har været talt og skrevet på denne måde og stillet forslag på denne måde, finder socialministeren det da forsvarligt, at indtægtsgrænserne nu sænkes, og at man dermed øger utrygheden ude i hjemmene hos de vanskeligst stillede forsørgere i vort land?

Socialministeren (Strøm): Den nedsættelse af indtægtsgrænserne for forskudsvis udbetaling af underholdsbidrag, som har fundet sted ved socialministeriets bekendtgørelse af 8. marts 1954, er, som også det ærede medlem var bekendt med, en konsekvens af reglerne i forsørgslovens § 333 om pristalsregulering af disse grænser. Ifølge denne paragraf, således som den er ændret ved lov af 19. december 1951, skal indtægtsgrænserne reguleres en gang årlig på grundlag af januarpristallet. Dette tal var i 1953 378, hvilket lige akkurat begrundede en regulering opad. Januarpristallet for i år var derimod kun 376, og derfor har den i loven foreskrevne nedsættelse fundet sted.

Man kan naturligvis mene, at regulering bør ske halvårsvis, ligesom for normalbidragenes vedkommende, men man har med lovændringen af 1951 netop taget det standpunkt, at indtægtsgrænserne ligesom tidligere kun skal reguleres en gang årlig, og så må jeg i min administration rette mig derefter. Havde sagen imidlertid været den, at regulering skulle ske hvert halve år, ville nedsættelse af indtægtsgrænserne have fundet sted allerede pr. 1. oktober 1953, så det har sådan set været en fordel for de enlige mødre, at regulering først er sket nu.

Noget helt andet er spørgsmålet om, hvorvidt indtægtsgrænserne eventuelt bør fastlægges på et højere niveau. Det er et spørgsmål, jeg har i erindring i forbindelse med hele spørgsmålet om den enlige moders stilling.